

še upanje. Sladka omama prevzema čuvstva, v zmedeni blodnji ji rojé slike v razburjeni duši in se vrsté kakor na odru.

Kaj se ne pelje na kolodvor v Matulje? Iz daleč še vidi Opatijo in višnjevo morje, a ji že izginja izpred oči. Kras, skalovje, železnica ... Sedi v vlaku, ki leti ko ptič in jo pelje domov ... In tam ... mogočno, veliko mesto. Po cestah polno ljudi. Ona se pomeša med nje, med tisočglavo množico. In ondi, kakor na visokem prestolu, stoji mož z lepó brado ... Kakor solnce se svetijo njegove oči ... In z roko se dotakne vsakega, ki gre mimo. Tudi ona stopi predenj, in tudi nje se dotakne, in izbrisano je z njenega čela znamenje smrti. Globoko vzdihne. Že čuti, kako vre v nji in se pretaka nova kri. Že čuti novo življenje, novo srečo, polno nadej. Med smehom in jokom, v rajskem veselju, se prerije skozi gnečo ljudi in tedaj najde med množico svoje drage, svoje domače, znanca, prijateljice ... Vsi ji častitajo, ji stiskajo roke, jo objemajo, poljubljajo, pritiskajo k sebi tako strastno, tako silno, tako tesno!

»Ah, né tako hudo, ne tako hudo — boli — dragi moj! Saj me zadušite, saj mi zdrobite prsi ... Ah, kako tesno v prsih ...!«

Vršé palme, morje pljuska in šumi. Burja pritiska vedno silneje. Nobenega čolna ni več na morju. Kam jih je zanesel veter? V daljavo? V domovino? ...

Hitri koraki se bližajo po pesku v parku. Začuje se govorjenje. Irena bi moral slišati te korake, čuti ta glas? A ne sliši ga. Mirno leži naslonjena na blazino. Na mrzlih ustnicah z bridkim nasmehom ... Tiho, neopazeno je prišlo nad njo — novo življenje.

Prof. Fr. Pengov:

Sreča, vzcvela v snegu.

(Konec.)

Trno so minevali dnevi. Otroci gospe sinice so bili že odrasli, a naš krivokljunče je bil še vedno zaničevan, nepoboljšljiv amec.

Toda polagoma so postajali dnevi v gozdní grapi krajši in krajši. Vetrovi so pihljali hladneje, in ob potóčiču so postajala zelišča zlateničasta. Narod mušic in hroščev se je bil že davno stisnil v svoje zimske šotore, v kolikor ga ni bila vzela starost in druge nadloge. Smreke so šumele močnejše ko prej svojo pesem o bežnosti časa, marsikaki mladi ptičici je pa postajalo tesno pri srcu, ko je to slišala. Dedki in izkušene babice med njimi pa so zrle s skrbipolnim očesom v bodočnost; dobro so namreč vedele, da prihaja zdaj nadnje sedem ali še več tednov hude zime. Mnoge ptice pa so se sploh izselile in šle v daljne, neznane kraje; druge pa so šle osebenkovat v bližino človeških koč. Gospe sinici

se je godilo zdaj prebito slabo. Na jesen je imela smolo, da si je zlomila krilo (laket), in zdaj je le z velikim trudom frfotala od veje do veje, klujuvala ob ljubje in iskala pičle hrane.

In ko so bile odpihale jesenske vihre nad vrtovi smrek neznanu kam, tedaj se je zgodilo neko jutro: skrivnostno slovesno je bilo po vsej zemlji in tako svečano tiho, da je umolknil celo potok, ki sicer ni nikoli miroval. Zima je nastopila vlado. Snela je z nébesa svoj hermelinov kožuh in zavila vanj zemljo. Po vejah in mladikah smrek je ležal beli tovor in jih upogibal skoro do tal. Zdaj so obmolknila tudi drevesa, in nobena stvar ni motila miru v globeli.

Toda čuj! Kakšen mehki glas, kakšna nežna pesmica pa gre skozi tišino? — Ali se niso vsi pevci izselili, in ali ni ona peščica izmed njih, ki je ostala tu, že davno onemela? Gospa sinica, ki je lačna potrkávala ob kosec s snegom nepokrite skorje, začudena dvigne glavo in prisluškuje. A še večje je njeno čudenje, ko se prikaže prijatelj krivokljun. Od sile je brhek: skoraj gotovo si je bil dal suknjico na novo prebarvati, kajti njena rdečica je res sveža in blesteča. Možakar se vede vse nekam živahneje, in iz njegovega kljuná žubori nežna pesem.

Sicer ta spev ni ravno čudolepe melodije, toda v njem je nekaj tako ljubkega, da prevzame celó srce gospe sinice. Kar pa je najbolj čudovito — prej tako zaničevani fant se je očitvidno menadoma izpreobrnil. Na njegovi strani stoji namreč boječe in sramežljivo — krivokljuna gospica.

»Dovolite, gospa sinica,« prične krivokljun s skoro elegantnim poklonom, »dovolite, da vam predstavim svojo ljubo soprogo. Kakor vidite, me je ena vendarle hotela, navkljub mrzli zimi. Jaz vendarle nisem tako mrzel in brezčuten, kakor si vi mislite. Glejte, ljubezen se je naselila tudi v môjem srcu. Kaj menite, kateri izmed naju ima zdaj lepše? Poleti se veselim lepega solnčnega svita, pozimi pa, ko žaluje in zmruzuje vesoljna narava, me pa greje plamen ljubezni. Kaj velja, da sem jaz vendarle na boljšem?«

Gospa sinica postane močno malodušna, in njena glavica s črnim čopkom se povesi. Mora dati krivokljunu prav.

Kmalu za tem uživata krivokljuna veselje prvega materinstva, in v kratkem času je njuno, s snegom obtkano gnezdece polno majhnih kričačev, ki strmé vsi začudeni v novo življenje in krasno uspevajo vkljub zimi in snegu in mrazu.

Krivokljun popelje gospo sinico k zibelki svoje sreče in ji pokaže poln očetovskega ponosa svoje otroke. Od lakote in bridkosti vsa potrta ženica misli na svoje lastne otroke — skoro ji silijo solze v oči, a preмага se in vpraša začudeno:

»Toda, gospod krivokljun, odkod pa vendar dobivate v tem mršavem letnem času hrane za svoje lačne otročiče?«

Zopet, kakor svoje dni že enkrat, krivokljun ne odgovori, ampak zleti v stran k smrekovemu storžu, razpre s svojim čudaškim kljunom

njegove luske in se vrne s semenom, ki ga poda gospé sinici. Toda ta ga tudi zdaj ne more in noče užiti.

»Ali zdaj vidite, gospa sinica, zakaj ne pokladam kljuna lepo eno polovico na drugo? Ali veste zdaj, zakaj se navadim že v gnezdu na to svojo pičo? Vi ste seveda vajeni imenitnejše pojedine. I no! Pa uživajte tudi zdaj svojo pečenko!«

»Zakaj ima pa teta sinica tako čuden kljun?« povprašujejo zdaj mladi krivokljunci vsevprek. Gospod krivokljun se pa vesel vsede k njim in jim pripoveduje prečudno zgodbo.

— Bilo je že pred davnim časom. Takrat so imeli njegovi pradedje v tuji deželi palestinski tudi take ravne kljune. A bila je tedaj velika težava, najti pozimi hrane. Nekoč so bili pa hudobni ljudje v deželi ujeli svetega moža in ga pribili na križ. Ko je tako visel brez pomoči, z nepopisnim izrazom tihega trpljenja in vendar božanske ljubezni na obličju, tedaj so priletavale ptice in so se trudile, da bi mu pomagale. Krivokljunov praded je tudi poizkušal, da bi izrval težke žeblje iz ran trpinovih. A poizkus je presegal njegove moči, in mesto da bi bil njemu pomagal, si je ukrivil celo kljunček. A čudo! Odtlej je preiskoval mnogo uspešneje smrekove storže ter razpiral njihove luske. Dobival je svojo hrano lažje nego vse druge ptice. Njegova dotlej siva peresa pa so bila vrhutega poslej s krvjo trpinovo pobarvana rdeče.

»Glejte,« je končal krivokljun svojo zgodbo, »na ta način smo dobili v svojem kljunu neprecenljiv dar, ki ga nas zanj lahko zavidajo vse druge ptice.«

Ko so zapuščali mladi krivokljuni svojo zibelko in poizkušali prve poletke, je ležal ob vznožju smreke majhen mrlíček: gospa sinica je postala žrtev morečega boljševika, gladu.

(Po E. Dennertu »Idile iz narave«.)

Toné Debeljak:

Pomladna sličica.

Zemlja dehti . . .
Kmetič ji brazde odkriva:
s plugom reže v zemljo
in ledino razriva
v plodno grad.

Oče seje pšenico,
križem jo siplje na njivo,

sinček pa konja poganja: hil — hó!
da stopa trdó in maha z grivo.
Mati pa seme zakriva
z brano, moli in drhti:

„Polju in ajivi daj za naš trud,
o Bog, bl goslov z rokó —
daj nam naš vsa danji kruh!“